

dat heel de koepel beslaat en alle openingen met klokken vult, is dit bezwaar op bevredigende wijze ondervangen.

Het in 1914 geplaatste pianoklavier had in 1936 al plaats moeten maken voor een stokkenklavier, dat door de stadstimmerman naar voorbeeld van het nieuwe klavier op de Zuidertoren vervaardigd was. In 1951 is het klavier natuurlijk aan de grotere omvang van het spel aangepast. Van de nieuwe klokken zijn alleen die in het basoctaaf bij het mechanisch speelwerk aangesloten kunnen worden. Voor de tien nieuwe klokken in het bovenoctaaf biedt de speeltrommel geen accommodatie, zodat deze zich alleen in het persoonlijk spel kunnen laten horen. Dat is jammer, want de klank van deze klokjes is buitengewoon helder en zuiver. Ze hebben een lange uitklinktijd en in klankschoonheid passen zij wonderwel bij de beroemde klokken van Hemony.

Het Drommedaris-carillon is door deze aanvullende restauratie buitengewoon verrijkt. Gedragen door de klankbodem van het water aan zijn voet, doet het zijn lichtvoetig lied uitklinken over stad en water en het kleurt de schoonheid van het gave stadsbeeld rond de haven op wondere wijze. Met de grotere en meer sonore beiaard van de Zuidertoren geeft het de stad de geheel eigen sfeer, die het wezenlijk kenmerk is van de oude steden der lage landen, maar wel in het bijzonder van Enkhuizen. Op de eerste bladzijde van zijn grote werk over „De Torenmuziek der Nederlanden” noemt Mr A. Loosjes juist Enkhuizen om de grote bekoring van zijn beide carillons. En Jan Mens, zelf in de ban van deze bekoring, heeft voor de impressie van burger en vreemdeling het treffende woord gevonden:

„Dit is het schoonste van dat oude stadje: zijn gebenedijde carillons”.

S. SPOELSTRA.